

Arrest

nr. 50 976 van 9 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BUEKENHOUDT, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 juni 2009, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 14 juli 2010, verstuurd op 15 juli 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van afkomst te zijn. U bent geboren op 1 hamal 1373 (Afghaanse kalender, 21 maart 1994) in het dorp Shiga (subdorp Aparzai) in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. Een schoolcarrière van zes jaar bracht u in de vierde graad. Negen jaar eerder werd uw broer door onbekenden vermoord. Uw vader werd een maand voor uw vertrek uit het land ontvoerd. Omdat er ook voor uw leven een vrees was, werd u door uw oom het land

uitgestuurd. Na een reis van vijf maanden kwam u op 29 juni 2009 in België aan, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielmotieven legt u een taskara, een Rode Kruis-bericht, een verslag van het Vrij Centrum voor Leerlingenbegeleiding en een e-mail en verslag van een neurologisch onderzoek neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker weet niet waarom zijn broer vermoord is noch waarom zijn vader ontvoerd is en kan evenmin zeggen in welke omstandigheden zijn broer gestorven is;
- verzoeker kan niet verduidelijken wie of wat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest;
- van verzoeker mag verwacht worden dat hij meer kan vertellen over de problemen van zijn familie en over zijn eigen situatie, ondanks het feit dat hij jong is en wellicht een geestelijke achterstand heeft, temeer daar hij steeds bij zijn familie was en hij wel in staat is om over gebeurtenissen, personen en aspecten van het dagelijkse leven in zijn regio van herkomst te vertellen;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop zijn vader verdween, over het tijdstip van zijn vertrek naar België en over het feit of hij al dan niet naar school ging toen hij bij zijn tante woonde;
- op dit ogenblik is er voor burgers in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet;
- verzoeker legt geen documenten neer die zijn asielrelaas ondersteunen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat de vluchtelingenstatus betreft

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt dat de motieven in de bestreden beslissing niet aanvaard kunnen worden. Hij betwist deze motieven en stelt dat zijn familie de details over de moord op zijn broer niet wilde vertellen omdat hij nog zeer jong was, omdat ze vreesden dat hij wraak zou willen nemen en daardoor zelf in de problemen zou komen en omdat hij minder begaafd was waardoor ze hem nog extra in bescherming wilden nemen. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor de ontvoering van zijn vader. Verzoeker stelt dat hij niet juist weet hoe hoog het graan stond toen hij zich buiten verschool omdat het meer dan een jaar geleden is, het toen nacht was en hij deze feiten onbewust heeft verdrongen. Hij verwijst naar het psychisch onderzoek en het verslag van de neuroloog waaruit blijkt dat hij een zwaar verwerkingsproces doormaakt. Het feit dat hij van andere zaken wel goed op de hoogte is, is volgens verzoeker niet verwonderlijk aangezien het om zaken gaat die iedereen in zijn land kent en die op school besproken worden. Bovendien zijn deze zaken voor verzoeker niet traumatisch. Verzoeker wijst erop dat volgens het verslag van de neuroloog zijn schoolse kennis vrij goed is terwijl zijn redeneervermogen erg zwak is. Volgens hem verklaart dat waarom zijn inzicht in tijd en ruimte niet goed is. Tot slot stelt verzoeker dat het niet zeker is dat hij alle vragen goed begreep. Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde hij immers zelf dat hij tijdens het eerste gehoor de vraag over de hoogte van het graan niet begrepen had. Bovendien was verzoeker verward doordat de vragen steeds over een andere tijdsperiode gingen.

Verzoeker voert verder de schending aan van het Vluchtelingenverdrag en stelt dat hij vreest dat hem hetzelfde zal overkomen als zijn vader. Hij voegt eraan toe dat de ontvoering van zijn vader bij het districtshoofd gemeld werd en dat de Afghaanse overheden niet in staat zijn om de veiligheid van de burgers te waarborgen.

2.1.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan moet vrezen voor vervolging. Verzoeker heeft tijdens het gehoor verklaard dat zijn tante en de man van zijn tante tot het besluit kwamen dat hij het land moest verlaten omdat hem anders hetzelfde lot zou te wachten staan als zijn vader (gehoorverslag 15 juni 2010, 4). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn vader ontvoerd is. Hij heeft immers tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de nacht waarop zijn vader verdween en over de periode daarna. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor dat het graan 40 centimeter hoog stond toen zijn vader ontvoerd werd (gehoorverslag

8 april 2010, 8). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde hij dat zijn vader een maand voor het zaaien van het graan ontvoerd werd (gehoorverslag 15 juni 2010, 3). Aangezien verzoeker verklaarde dat hij zich tijdens de ontvoering in de velden verstopte (gehoorverslag 15 juni 2010, 3; gehoorverslag 8 april 2010, 7), mag verwacht worden dat hij op deze vraag eenduidig kan antwoorden. Het feit dat het nacht was en de ontvoering meer dan een jaar geleden is, volstaat niet als verklaring. Het gaat immers om een gebeurtenis die op verzoeker een grote indruk moet hebben nagelaten. Uit de gehoorverslagen blijkt verder niet dat verzoeker de feiten verdrongen heeft, aangezien hij over de nacht van de ontvoering uitgebreid kon vertellen (gehoorverslag 15 juni 2010, 3). Het verslag van zijn tweede gehoor vermeldt bovendien niet dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens het eerste gehoor de vraag over de hoogte van het graan niet begrepen had. Verder verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor dat hij na de ontvoering van zijn vader nog af en toe naar school ging (gehoorverslag 8 april 2010, 8), terwijl hij tijdens het tweede gehoor beweerde dat hij niet meer naar school ging (gehoorverslag 15 juni 2010, 4). Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op zaken die verzoeker persoonlijk heeft meegemaakt. Het feit dat zijn redeneervermogen erg zwak is en hij een zwaar verwerkingsproces doormaakt, verklaart niet waarom hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Uit de gehoorverslagen kan tot slot niet afgeleid worden dat verzoeker bij het beantwoorden van deze vragen verward was over de tijdsperiode. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft

2.2.1. Verzoeker voert aan dat het gewapende conflict zich vooral in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van het land voordoet. Aangezien de provincie Nangarhar in het oosten gelegen is, loopt verzoeker op dit ogenblik wel degelijk een reëel risico op ernstige schade.

2.2.2. De verwerende partij verklaart op de terechtzitting dat burgers op dit ogenblik in de ganse provincie Nangarhar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De verwerende partij legt op de terechtzitting ook een recent rapport neer over de veiligheidstoestand in de provincie Nangarhar en verklaart dat zij zich niet verzet tegen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.3. De Raad ziet geen reden om aan de vaststellingen van de partijen te twijfelen en sluit zich er dan ook bij aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER